

DIARI LEONARDO DA VINCI *CURS 2012-2013 (ITÀLIA, *CHIOGGIA)

1) EXPERIÈNCIA

Un viatge increïble per a un futur millor!

Itàlia és un país que, personalment, sempre m'ha cridat molt l'atenció. Ja vaig estar fa uns anys durant el fi de curs i em va encantar. La primera vegada va ser de visita turística però en aquesta última he pogut viure d'a prop com és el dia a dia dels italians.

Cada país té la seva pròpia cultura i costums però Itàlia guarda moltes similituds amb Espanya, ja que els dos són països Europeus i donen al Mar Mediterrani.

Vam estar vivint en la part nord d'Itàlia, concretament a Chioggia, un poble costaner de Venècia. Allí la gastronomia és rica en vegetals, pasta i arròs combinats de moltes maneres. No va ser difícil adaptar-se a la cuina italiana perquè tot estava molt bo.

Quant a l'idioma, l'adaptació va ser millor de l'esperat. Prèviament vam fer un curs d'italià que ens va donar una molt bona base. Després allà, la majoria no parlava italià, si no que utilitzaven un dialecte per comunicar-se. Aquest dialecte era molt similar al Català, la qual cosa va facilitar més la comunicació amb ells. També la gent s'esforçava molt a fer-nos entendre el que intentaven explicar.

El poble era molt tranquil i familiar. Els habitants, companys i usuaris dels diferents llocs de treball van fer que ens sentíssim com a casa en tot moment.

La religió estava molt present però hi havia un gran respecte per la gent amb diferents opinions sobre aquest tema.

Tant a el poble com en els diferents llocs de treball es podia observar l'important que és aquest tema per a moltes persones, ja que, com ja se sap, a Itàlia es troba la ciutat santa: Roma.

Fent una valoració general, la convivència va ser increïble. Una experiència que t'enriqueix com a professional i com a persona i que t'obre les portes per conèixer de primera mà com es viu a un altre país i poder portar el seu ritme de vida de forma natural. Tot això ha estat possible gràcies a grans persones que hem tingut l'oportunitat de conèixer i amb la qual, ha dia d'avui, segueixo mantenint contacte.

Respecte a la formació lingüística que vam tenir abans d'anar a Itàlia, al principi em va donar la sensació de que les 21 hores que vam fer de formació no servien per res. Molts conceptes, poques hores...Després a Itàlia, a mesura que m'anava comunicant i aprenia a

parlar en italià, vaig veure que aquestes classes van ser fonamentals per tenir una base i poder compartir paraules amb ells.

En el terreny personal, vam visitar diversos llocs de la zona on estàvem vivint.

També, on vam fer les practiques ens van mostrar diversos serveis amb els quals comptaven i ens van deixar participar en una excursió, a Verona, on es reunien diverses comunitats amb usuaris de les mateixes característiques.

A les practiques poc podíem fer. Es basava més a observar i preguntar. Cosa normal perquè entre l'idioma i que estàvem molt poc temps en cada lloc de treball, no era segur ni per a nosaltres ni per als pacients quedar-nos tot soles davant cada situació laboral.

El que em va sorprendre molt va ser els horaris per menjar. Tant els nostres pacients com la majoria de la població feien els seus hàbits de menjar molt aviat.

Em va agradar molt el tracte que ens van donar en tots els llocs de treball. Tant companys com a usuaris ens van facilitar l'adaptació i ens van ajudar a potenciar la nostra formació.

El que no em va agradar va ser la incertesa de no saber on anàvem a treballar ni a viure.

Tampoc em va agradar el poc temps que vam estar a Itàlia. Veig més favorable per a la nostra formació ampliar una mica més l'estada allí i poder passar més temps en cada lloc.

Aquí a Espanya, la manera de treballar és bastant semblant al que vaig viure a Itàlia (comparant-la amb les practiques realitzades a l'Hospital Psiquiàtric de Sant Boi de Llobregat); però alguna cosa que he pogut aprendre i saber com funciona, va ser una reunió d'un equip interdisciplinari en la qual em van deixar entrar. Hi havia un professional de cada branca (metge, infermera, psicòleg, logopeda...).

Allí vaig poder veure com se centren en cada pacient i busquen, individualment, la millor solució per a cada situació.

Les nostres tasques es basaven sobretot en l'acompanyament a l'usuari, suport emocional i psicològic i suport per als nostres companys.

L'horari de treball era de Dilluns a Divendres de 08:00h a 15:00h.

Vam estar en tres llocs diferents i no sabia dir un numero determinat que defineixi la quantitat de treballadors que hi ha. En un lloc de treball, l'horari era de matí i tarda, ja que era un centre de dia i a la nit es mantenia tancat i en els altres dos llocs on vam fer les practiques el seu horari laboral era de matí, tarda i nit, els treballadors de la qual cada cert temps anaven rotant. Aquí els usuaris residien durant tot el dia.

Cada empresa tenia les seves característiques. Una d'elles "Girasole" era semblant a un Hospital però els usuaris residien en ella. L'assistència sanitària era el pes fort d'aquest lloc de treball.

Després teníem en "Centre de Dia" i "El *Boschetto" on hi havia una comunicació molt directa entre ells. El primer es basava en el suport i acompanyament durant unes hores determinades i el segon era com una residència per a la tercera edat.

I per últim, "Comunità Dopo di Noi". Era una casa gran on vivien 9 usuaris, que a més a més de tenir un problema intel·lectual o mental, també tenien problemes familiars.

La meua relació amb els responsables de cada empresa ha estat molt bona. Em van ajudar amb l'idioma, amb la meua formació i aprenentatge i no solament em van donar suport durant les meues hores de treball sinó que també s'interessaven sobre la meua estada a Itàlia.

Cristina Avila Cabrera

Sant Vicenç dels Horts, 9 de Juny de 2014